

разређење министра, а 60 народних посланика може поднети предлог за изгласавање неповерења министру. У оба случаја, Народна скупштина расправља и гласа о овим предлозима. Да би министар био разрешен потребно је да за разређење гласа већина од укупног броја народних посланика.

Као руководиоца министарства, министар води и представља министарство. За свој рад и за рад целог министарства одговара председнику Владе, Влади и Народној скупштини. У вези са овим положајем, више је речено у делу који се односи на руковођење органом државне управе (Глава III, поглавље 5. - Руковођење органом државне управе).

Министар без портфеља.

Министар без портфеља је министар који нема ресорно министарство којим руководи и за чији рад је одговоран.

У пракси је уобичајено да председник Владе задужи министра без портфеља за одређену комплексну област друштвеног живота за коју постоји надлежност више министарстава, као на пример европске интеграције (надлежности свих министарстава) или демографија и популациона политика (надлежност више министарстава – здравља, рада, просвете).

5. Прописи и други акти које доноси Влада.

Влада доноси акте којима се извршавају закони, акте којима се решава у појединачним стварима, као и акте спровођења политике:

Акти Владе су општи акти (односе се на неодређен број лица или случајева) и појединачни (односе се на појединачна, тачно одређена лица и на појединачан, тачно одређен случај).

Општи акти су:

1. Пословник – прописује се уређење, начин рада и одлучивања Владе,
2. Уредбе – подробније се разрађује однос уређен законом,
3. Одлуке – оснивају се привредна друштва и друге организације, уређују питања од општег значаја када то закон или уредба предвиђа,
4. Меморандум о буџету – садржи основне циљеве политике јавних финансија и макроекономске политике,
5. Стратегија развоја – утврђују се циљеви развоја у одређеним областима друштвеног живота и мере потребне за тај развој,
6. Декларације – изражава се став Владе по неком питању.

Појединачни акти су:

1. Решења – одлучује се о постављењима, именовањима и разрешењима, решава у управним стварима и другим појединачним стварима,
2. Закључци – када не доноси друге акте, Влада доноси закључке.

6. Уређење Владе – Центар Владе.

Послове државне управе врше органи државне управе које чине министарства и посебне организације.

Постоје одређени стручни, административни и технички послови који су неопходни како би Влада могла да функционише, а који не представљају послове државне управе. У већини држава, ови послови су сконцентрисани око председника Владе који води и представља Владу. Не постоји званична, формална или законска дефиниција Центра Владе, а организација тог Центра је различита у праксама различитих земаља, али може се рећи да је Центар Владе једна или више институција које пружају директну подршку председнику Владе (премијеру, канцелару) у вођењу Владе. За разлику од министарстава, односно других органа државне управе, Центар Владе не пружа услуге директно